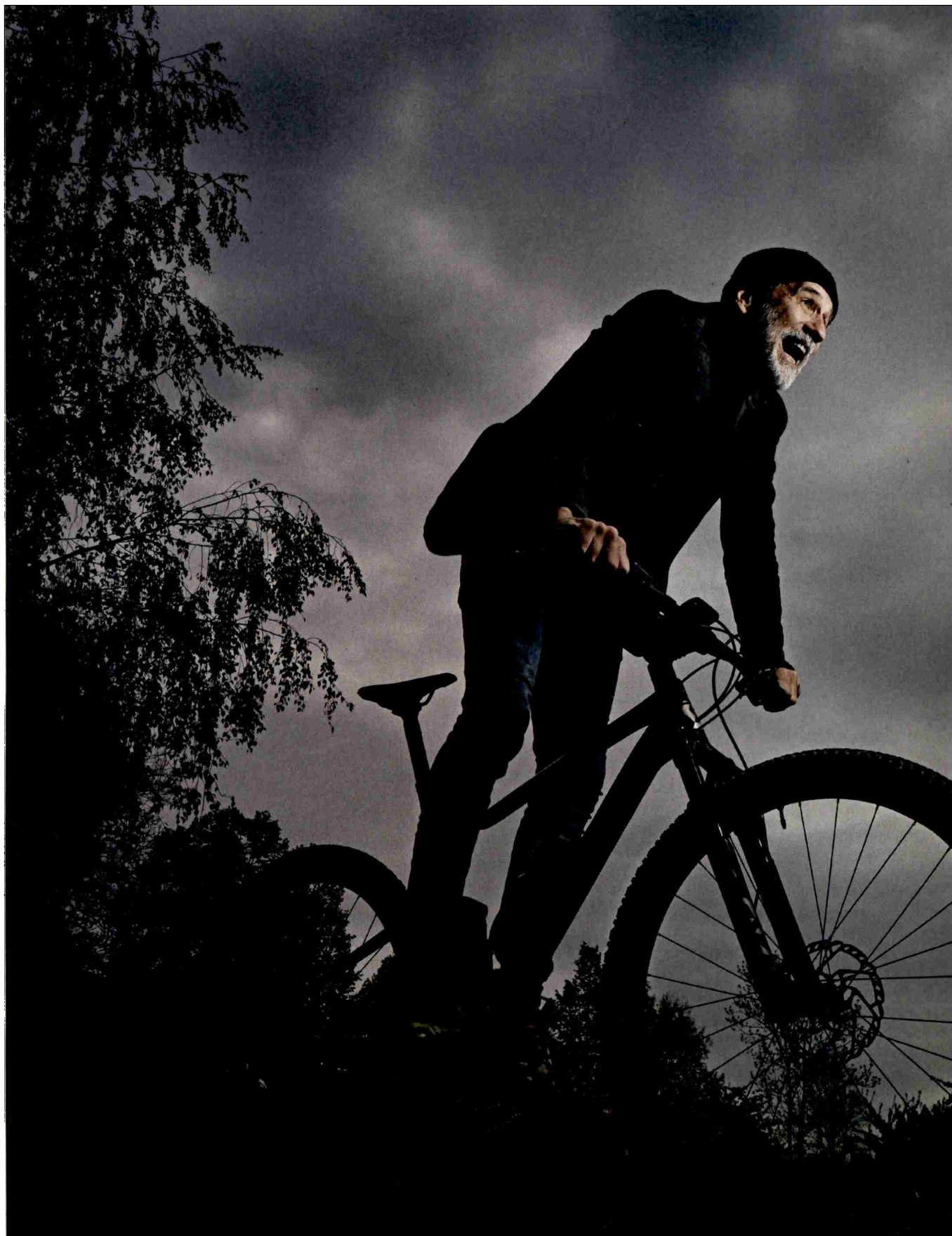
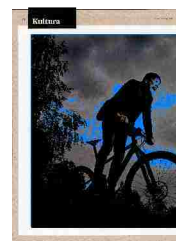

Radoš Bolčina

Igralec

.. ki tesnobe razrešuje na kolesu

O d 4. maja si bomo lahko domači film *Inventura*, ki je na zadnjem festivalu slovenskega filma prejel kar štiri nagrade vesna, ogledali v kinematografih. Eno od vesen si je za glavno vlogo Borisa prislužil tudi Radoš Bolčina, sicer prvak novogoriškega gledališča. Tisti, ki pogosteje obiskujejo severnoprimorski teater, ga dobro poznajo, saj je v več kot tridesetih letih, odkar je stalni član ansambla SNG Nova Gorica, odigral marsikatero temeljno klasično vlogo, od *Tartuffa* in *Hamleta* do *Don Juana* ali *Estragona* v *Čakajoč Godota*; vse je režiral Vito Taufer. Igral je tudi *Alkibiada* v Shakespearjevem *Timonu Atenškem* v režiji Janeza Pipana, *Ebenezerja Scrooga* v *Božični zgodbi* v režiji Ivane Džilas in *Georgea* v drami *Kdo se boji Virginie Woolf?*, pod katero se je podpisal še kot režiser. To so tudi vloge, v kakršnih se najbolje znajde – prepričan je, da bi se morala gledališča ves čas vračati h klasiki, ki zmoredregnuti v kolektivno zavest slehernega časa. V medij filma ali serije v tem času z izjemo štirih zgodnejših poskusov ni prestopil, zato bo za marsikaterega gledalca filma nov obraz.

Pa ne gre za to, da bi se vlog v filmih ali serijah branil, enostavno ni bilo prave priložnosti. »Prva leta v gledališču sem bil zelo obremenjen. Igral sem po tri vloge letno in ni mi zneslo še kaj dodatnega. Tudi povabljen nisem bil k čemu, kar bi me res nagoovorilo – ali pa sem imel premalo časa za razmislek,« razloži. »In seveda sem se prijavil tudi na kakšno avdicijo, na kateri nisem bil uspešen. Če ves čas igraš v teatru, si bolj navajen na to, da si lahko vzameš čas za pripravo na neko vlogo. Ko greš na avdicijo, pa moraš tudi kaj stresti iz rokava in ni nujno, da je to ljudem všeč.« A pri *Inventuri* so se vendarle položile vse karte. Ko mu je režiser in scenarist Darko Sinko, znanec iz gledališča (sodeloval je pri Tauferjevem projektu *Stekli psi* po kriminalki Quentina Tarantina, v katerem je igral Bolčina), izročil scenarij v branje, je takoj začutil, da premore nekaj, kar ga privlači tudi v teatru – sam temu pravi »beckettovski« ali »ionescovski« melos. »Blizu so mi besedila, ki razpirajo absurdnost sveta, premorejo neko tragikomičnost. Sploh pa mi je bilo všeč, da sem se lahko skozi Borisa poglobil v človeško psiho.« Boris je moški poznih srednjih let z običajnim, utečenim življenjem, dokler mu rutine ne razbije metek, ki nekega dne prileti v njegovo okno. Začne se življenjska inventura: kdo bi mu lahko škodoval? Je kdaj kaj naredil narobe? »V

srednjih letih se skoraj vsak sprašuje o tem, ali je bila njegova percepcija sveta v vsem tem času sploh pravilna,« pravi Bolčina, ki je rojen leta 1965. »In pri Borisu se mi zdi, da v resnici ni najbolj zadovoljen z ženo in otroki, s službo in z okolico, čeprav skuša dajati vtis, da je vse v najlepšem redu.«

Rojen v Šempetru pri Gorici se je z igro prvič srečal kot osnovnošolec v dramskem krožku, v gimnaziji pa je dobil še večjo oporo pri profesorju Marjanu Štrancarju, ustanovitelju gledališke gimnazije v Novi Gorici, pod okriljem katerega so učenci vsako leto odigrali po eno dramo. »Tam sem s kolegom Iztokom Mlakarjem prvič nastopil v *Antigoni* Dominika Smoleta, naslednje leto smo igrali *Veter* v mreži Smiljana Rozmana, leto zatem pa *Othella*. To so bile za moje pojme zelo resne predstave,« se nasmehe. Sprejemne izpite na AGRFT je naredil v prvo. »Nikoli nisem razmišljal, kaj bi bilo, če jih ne bi,« pove. »Verjetno ne bi imel poguma, da bi poskusil znova.

Morda bi počel kaj v zvezi s psihologijo, to me je še najbolj zanimalo. Največje težave pa sem imel zagonov z matematiko.«

Poleg igranja se že nekaj let ukvarja tudi z režijo. *Kdo se boji Virginie Woolf?* je bila njegova prva režija v novogoriškem gledališču, kar nekaj pa jih ima za sabo v kulturnem društvu v mestecu Grgar v bližini Nove Gorice, kjer trenutno živi. Delo z ljubiteljskimi igralci mu je v veselje, saj je osvobojeno hierarhij, pogostih v profesionalnih gledališčih – vendar pa igralcev kljub temu ne »špara« in jim v obdelavo ponuja zahtevne tekste, od Gogoljevega *Revizorja* do *Kaj je videl butler* Joeja Ortona. Lotil se je tudi režije za podmladek kulturnega društva – igrali bodo predstavo *Kok ti men zdej dol visiš* Marka Ravenhilla, ki je bila v režiji Vita Tauferja originalno uprizorjena v Slovenskem mladinskem gledališču.

Tekste včasih ponavlja na kolesu, kjer kot kinetičen tip človeka najraje preživlja čas. Tudi na naš pogovor v Ljubljano je prikolesaril, in to iz Kamnika, kjer se je mudil na snemanju, že pred tem pa se je zjutraj odpravil na kolesarsko turo na Krvavec. »Rad kolesarim v samotni, to pa velikokrat pomeni, da vozim v hrib, kjer je najmanj ljudi. Na kolesu si krepim voljo, večkrat s kolesarjenjem tudi rešujem tesnobe in druge težave. Telo se na to sicer hitro navadi, postane kot neka odvisnost, tako da za reševanje tesnob s časom potrebuješ vse več kondicije. A tudi sicer v življenju vztrajam, dokler ne dosežem cilja.«